

Mati.

ZGODOVINSKA POVEST.

Po Bolandenu priredil K.

(Dalje.)

“Da, od tod moram!” je govorila polglasno sama s seboj. “Toda predno grem, uničiti moram tudi onega, ki me je nesrečno storil s svojim brezverstvom in s svojo strastjo!”

* * *

Dolgo so sedeli oskrbnikovi na pristani na Kuroščeku oni večer skupaj. Oskrbnik je tesal trske, oskrbnikova in Bronislava sta prav kar dogotavljali novo oblekico za hčerko oskrbnikovo, malo Mimico, s katero sta postali veliki prijateljici takoj prve dni. Nekako devet je že bilo, ko se je Bronislava poslovila in odšla v svojo spalnico.

Kakor vsak večer, tako je tudi nocoj pokleknila in začela opravljati svojo večerno molitev. Zlasti od kar je izprevi-

dela, da ima grof ž njo slabe namene, podvojila je svoje molitve. Zlasti Mariji se je priporočevala posebno goreče.

Toda ni še dolgo klečala pri svoji postelji, ko nekdo potrka na njene duri.

Kakor bi bila slutila, streslo jo je nekaj po celem telesu. Vstala je in šla odpirat. V sobo stopi — grof. Prestrašena je vskliknila in odskočila od vrat na sredo sobe. Grof je vstopil za njo in zaprl vrata za seboj.

“Oprosti plemenito dekle, da te motim v tej nenavadni uri. Obljubil sem ti, da ti povem veliko skrivnost in mislim, da je čas, da to storim.”

Dve v črno zaviti postavi sti planili zunaj pred hišo iz grmovja prav tik okna sobice. Ko bi bil grof malo pozoren, mo-

rda bi ju bil skozi odprto okno lahko opazil.

Bronislava je ostrmela. Nekaj časa je stala molče in ni vedela, kaj bi odgovorila. Bila je vsa zmedena. Čutila je, da je prišla odločilna ura. Za trenutek jo je premagalā prirojena ženska slabost. Toda takoj se je zavedla nevarnosti. Vroč vzdih k Bogu in Mariji po pomoč ji je izkipel iz srca in takoj je bil ves strah premagan. Iz boječega dekleta je postala junakinja. Nehote ji je roka segla za nedrije, kjer je imela bodalce skrito: ko ga je začutila, ni se več bala. Oči so se ji zasvetile, rdečiča razburjenja jo je obli-

"Gospod grof, kako ste se mogli tako ponižati in prelomiti meje dostojnosti. Kot plemič bi vendar morali vedeti, da je nespodobno za vas priti ob tej uri k meni!"

"Zlato dete moje, vidiš, to sem ravno hotel. Samo sem te hotel najti. Vidiš, med štirimi očmi ti moram povedati da, . . . da te ljubim." Hotel je iti bližje k nji.

Bronislava ga je pogledala grdo in stopila korak nazaj. "Gospod grof, niti koraka bližje k meni!"

"Bronislava," začel je grof proseče, "vrjemi mi, da te ljubim. Od prvega trenutka, ko sem te zagledal sem te vzljubil!"

"Gospod grof, takoj zapustite to sobo, ali grem pa jaz ven!" Hotela je iti. Grof ji je zastavil pot.

"Ne ti, ne jaz! Oba ostaneva tukaj!" Grof zaklene s ključem vrata in ključ vtakne v žep. "Tako, sedaj si v moji oblasti. Nobeno kričanje ti ne pomaga. Oskrbnikovi in vsi služabniki so nocoj gluhi za tvoj krik. Razumeš? Zato bodi pametna, prevzētница!" hotel je iti bližje k nji.

"Nazaj!" zakričala je Bronislava na ves glas. "Nazaj! Ali vas ni sram! Če bi imeli le še iskrico možke časti, bi se ne ponižali, da hočete opečastiti ubogo siroto!" ~ "Haha! Možka čast? Možki ponos? kaj je to?"

"Bojte se Boga, če vam nič ni za možko

čast. Vedite, da bode tudi mera vaših hudobij enkrat polna. Potem pride pa kazen!"

"Hahaha? Kdo je, ki bi mogel izanskega grofa kaznovati? Saj veš, da smo grofje neomejeni gospodje? Bog? Haha! Kaj misliš, da imaš neumnega kmeta pred seboj? Kateri graščak se še zmeni za Boga? Zato, dekletce, bodi pametno! Vidiš, jaz te hočem osrečiti!"

"Pfuj! Sram te bodi! Ne bom te več vikala. Sramuj se! Sedaj vem, da je vse res, kar sem čula o tebi, da si zver v cloveški podobi!"

Grofa je to vžezilo. Vendar se mu je njeno ogorčenje dopadlo.

"Kako ti pristojna, ako si huda. Še enkrat tako lepa si! O moja . . ." razprostil je roki in hotel je planiti k nji!

"Nazaj!" je vnovič zakričala Bronislava in v tem trenutku se je zasvetilo ostro bodalce, katerega je Bronislava potegnila s svojih nedrij. "Poglej ga! Samo za eno stopinjno se mi približaj in zasadila si ga bom v srce pred tvojimi očmi!" Nastavila si ga je naravnost na srce. — Prsa so se ji visoko dvigala razburjenja."

Grof se je vstrašil. Mislil je najprej, da je bodalce namenjeno njemu. Stopil je korak nazaj.

"Ali si znorela. Bronislava? Samomor hočeš izvršiti? Ni samomor, tudi hudobija po tvoji krščanski veri?"

"To ni samomor, to je bramba v sili. Ker ne morem premagati nagnjusne zveri, kakoršna si ti, izberem si raje stokrat smrt, kakor pa pasti tebi v roke. Da, grda zver si! Čula sem o tebi to, Toda sedaj vidim, da si gnjusnejša zver, kakor se pa govori o tebi."

Bronislava je stala kot junakinja, da jo je še grdi Wikbert občudoval.

Grofica se je tako vspela pri oknu, ko je videla ta prizor, da bi jo bil lahko grof opazil, ko bi ga strast popolnoma ne bila premotila.

"Bronislava odstrani to morilno orožje! — Ne boj se! Ničesar ti ne bom storil," odgovoril je mirno.

“Ne! Smrt stoji med nama!”

“Prisegam ti pri vseh bogovih, da, prisegam ti pri krščanskem Bogu . . .”

“Molči! Kaj bodeš prisegal, ko itak na nobenega Boga ne veruješ! Kdor v Boga ne veruje, temu tudi nobena prisega ni sveta!”

“Bronislava, poslušaj me samo!” . . .

“Ven iz te sobe! Pridi jutri, pa bova govorila.”

“Ne! Nocoj hočem govoriti!”

“Nocoj te ne poslušam! Preziram te!”

“In vendar, Bronislava, jaz te ljubim!”

“Preziram tako ljubezen! Tako govori človek, ki je oženjen?”

“Bronislava, nocoj sem te prišel vprašat, če bi hotela postati moja žena!”

“Tako? Oženjen mož pa vprašuje za druge žene? Kako podlo! Ali nimaš žene? kaj je pa profica Liutsvinda?”

“Z Liutsvindo se mislim ločiti . . . poslati jo proč . . . spoditi jo domov!” . . .

Glava pri oknu zunaj se je zopet stegnila. Liutsvinda je čula te besede. Razburilo jo je do skrajnosti. Da bi ji ne ušla niti črkica, stegnila se je prav k oknu.

“Ali vas ni sram, — ne, ne bom rekla. Vi, ti, preziralni ti, še to je preveč za tako nagnjusno pošast, kakor si ti!”

“In vendar ne morem več živeti brez tebe!”

“Ali se ne bojiš Boga?”

“Hahaha! Boga? Kaj se bodem bal nečesa, česar ni, kar je samo v domišljiji vaških duhovnikov.”

“Da, vidim, da nimaš vere, ker drugače bi ne mogel biti tako podel. Prav nam je sestra učiteljica v šoli pravila, da je človek brez vere — zver. Na tebi sedaj vidim jasen dokaz!”

“Bronislava, ne bodi nespametna! Pomisli, sreča se ti ponuja! Mogočen grof Wikbert ti ponuja svojo naklonjenost, da svojo roko.”

“Uboga Liutsvinda, ki ima takega moža. Do sedaj že sem jo pomilovala, sedaj jo še bolj. Imaš svojo ženo! Spravi se mi ven iz sobe!”

“Bronislava, premisli dobro. Vidiš, Liutsvinda je danes moja žena, ali ne misliš, da jutri lahko izgine . . . ? da jutri lahko nenadoma umre . . . ? . . . ali jo roparji v gozdu napadejo in ubijejo? In jaz sem prost in ti lahko postaneš moja žena?”

“Vidim, vidim, kako strašen človek si! Razumem kaj misliš pod “naglo smrtjo svoje žene.” Da, taka zver, kakor si ti, brez vere, brez Boga, kaj bi se pomišljala umazati svoje že itak tolikanj krvave roke, okrvaveti še s krvjo lastne žene! — Ven, pravim! Greh imam že, ako take strašne stvari poslušam.”

“In vendar” — grof je hotel planiti, da bi jo zagrabil za roke. Bronislava je bila hitrejša. Odskočila je in z nova nastavila ostro bodalce na svoje srce.

“Sedaj ne izpregovorim nobene besede več! Samo premakni se, pa si ga za derem v srce. Če celo noč stojim, vstrajala bodem. Zaupam na Boga in Marijo!”

Grof je izprevidel, da je vse zastoj.

“Dobro! Grem! Toda ne misli, da si s svojim nastopom pogasila ogenj, katerega je vžgala v mojem srcu tvoja navzočnost. Grem! Toda vedi, da se ne bodeva videla, dokler ne bode zapreka, ki naju loči, odstranjena, da se združiva kot mož in žena. Ne poskušaj zbežati. Že sedaj si bila zastražena. Sedaj boš še bolj. Na Kogoja ali na Bistro se ne zanašaj! Če tudi izvedo kje si, si nihče ne bode upal priti, da te iztrga iz moje oblasti.

“Naredi, kar hočeš! Nikdar ne bom tvoja! — Vedi pa, da je nad teboj nekdo močnejši, kakor si ti. Ti ga sicer ne priznaš. Toda vedi, da ga s tem še nisi odpravil. Zapomni se, stari Bog še živi.”

Razjarjen in osramoten je odšel grof. Premagalo ga je slabotno dekle. Samega sebe se je sramoval. Vendar tako junaški nastop Bronislavin mu je njegovo strast samo še bolj podžgal, da je sklenil, da jo mora pridobiti, naj stane kolikor hoče.

(Dalje prih.)

"AVE MARIA"

Za Slovence priredil P. W.

Pozdrav iz neba.

Pri pogledu na prekrasno palačo, katero je Pizo, bogat Rimljan, sezidal z velikanskimi stroški, ter jo okrasil z najdragocenejšo opravo, je obdal z divnimi vrtovi, v katerih so žuboreli krasni umetni vodnjaki, je cesar Augustus zaklical: Pizo, ti mi daješ poguma, kajti ti to zidaš kot da bo Rim stal večno." Krasna palača pa je danes v razvalinah. Divna krasota vrtov je razdejana, tako da ima ljudski apostol Pavel res prav, ko piše: "Tukaj mi nimamo obstanka." Nekega mogočnega kalifa so svoje dni imenovali "Velikega." To pa se velikemu možu ni prav nič dopadlo. Da bi se obvaroval pred prevzetnostjo, izvolil si je rek: "Bog sam je velik," ter ga dal vsekati v trdo skalo svojega gradu. In prav je naredil mož. Njegov grad se je že davno sesul, njegovo kraljestvo že dolgo počiva v globini zgodovine, samo kamen je še na katerem so vklesane besede: "Bog sam je velik."

V Benedkah stoji na razpadajoči palači tale napis: "Non nobis, Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam" — ne nam, o Gospod, ne nam, ampak tvojemu imenu bodi čast." Kakor rečeno stara palača razpada, zidovje poka in iz razpoklin raste trava in grmičevje. Samo napis še priča o pobožnosti nekdanjih gospodarjev. Za večno torej ta stavba ni bila zidana.

Toda ravno za večnost postaviti krasno palačo "Slave", je bil ukaz Zveličarja, ko je govoril svojim apostolom: "In pe-

klenske vrata jo ne bodo premogle." Zato so apostoli temelj globoko vsadili, ter položili dvanajst močnih nerazrušljivih kamenov, jih zapečatili in močno zvezali s svojo lastno krvjo. Ti dvanajsteri vogelni kamni so dvanajsteri članki apostolske vere. Na prvem kamenu stoji, kakor se spodobi ime "Očeta," kot Stvarnika nebes in zemlje, na drugem ime "Izveličarja" sveta, in takoj na tretjem pa beremo ime Marije, Matere božje: "Kateri je bil spočet od sv. Duha, rojeni iz Device Marije." Njeno Ime je torej že v temelj sv. Cerkve, sv. vere uklesano, in sicer kot ime "Matere Odrešenika sveta." V resnici veliko ulogo igra Marija pri odrešitvi človeštva. Ona sama spričuje to v "Veliki Pesmi": "Velike stvari je nad menoj storil On, ki je vsemogočen, in kateregá ime je sveto."

Vest o tej velikanski ulogi pri odrešitvi sveta, prinesel ji je božji poslanec, nadangel Gabriel iz neba, ko jo je pozdravil z besedami: Češčena si Marija." Zares čudovit pozdrav kajti besede izgovorene skromni devi v mali hišici v Nazaretu, se danes skoraj čez dva tisoč let ponavljajo milijon in milijonkrat vsak dan, kod odmev.

Med nami Slovenci ni luteranov, kakor so n. pr. na Nemškem. Naši odpadniki so večina izdelek srednjih in višjih šol, kjer so se od ravno tako odpadlih učiteljev, ali da bolj visoko povem, profesorjev, navzeli brezbožnega duha. Naše moderno brezverstvo, naj si bo te ali one oblike, pa ima svoj glavni izvir v nem-

škem luteranstvu. Dosledno povedano torej, ker so vsi Slovenci katoličani, so oni, ki tajijo vero svojih očetov, ne le proti katoliški, pač pa tudi proti-slovenski. Nemško luteranstvo je že za časa Martina Lutra hotelo stran od Rima — "Los von Rom" — in to dela še dan danes, kaj drugega hočejo naši slovenski prostomislci, kot stran od Cerkve, stran od Rima. — Torej —?

Mislim torej, da ne bo neumestno tudi proti luteranom, katerih posnemovalci so naši "ta rdeči," dokazati, da imamo mi katoličani prav, da častimo Mater Božjo z besedo in dejanjem.

3jega decembra l. 1884 zbralo se je nekako dvanajst luteranskih pridigarjev v "Karlsruhe," da protestirajo proti prazni veri ali boljše, malikovalstvu katoličanov v češčenje Marije. Pisali so: "Prepričani smo, da je naša sveta dolžnost v interesu naše krščansko luteranske in nacionalne nemške cerkve, z vsemi združenimi močmi delovati na to, da se katoliško ljudstvo popolnoma ne pogrezne v praznoverstvo in duševno sužnost . . ."

To pa vendar ni nič drugega, kot lažljivo natolcevanje pod krinko usmiljenja do ubogega zaslepljenega katoliškega naroda. Ti gospodje profesorji luteranskega bogoslovja so bržkone pozabili na osmo božjo zapoved, ki prepoveduje krivo pričanje zoper bližnjega. K tej "prazni veri," v katero se mi ne-še le potapljamo, ampak smo popolnoma utopljeni, oni prištevajo tudi naše češčenje Marije, katero, kakor luterani sploh mislijo, mi po božje častimo. Seveda če oni postavljajo umetno izklesane sohe na čast vladnim in vojnim bogovom, kot so delali Rimljani, Grki in drugi, je pa vse v redu.

Nerešljiva uganka, katero vsaj katoličan ne more uganiti je, da se še dandanes najdejo ljudje, ki verujejo na božanstvo Kristusa, in na resnico biblije, ali sv. Pisma, zraven pa Marijo, kot Mater božjo, ne le ne priznajo, ampak nam katolikom predbacivajo, da jo mi po — božje-častimo. Kdo ima prav — mi ali protestantje?

Po moji pameti, mislim, da za nas ni neumestno to storiti, kar je Bog, ali pa angelj Gabriel storil. Ona dva sta pa očitno pred celim svetom častila Marijo in nam dala dober vzgled. Bog je Marijo odločil za Mater Jezusu že od začetka sveta in ji to novico sporočil po poslancu, ki je nadangelj. Ta nebeški poslanec pa je svoje poslanstvo natančno izpolnil, ne nekako takole je rekel: "Marija, prinesem ti pozdrav od Boga Očeta, in ti naznanim, da boš Mati Zveličarja sveta. Ti si polna milosti, in Gospod je s teboj." Ali sto kjde napisano, da bi bil Bog ali angelj, v vseh časih človeštva, kedaj izkazal tako visoko čast kakim drugi ženski, bodisi da je bila še tako bogata ali pa sveta?

Kaj je torej res to nekaj tako nespametnega, tako pregrešnega, če mi to delamo kar je Bog delal in kar je nadangelj Gabriel storil? Zakaj bi ne častili nje, katero je Bog sam počastil? Protestantom torej ni treba vzdihovati nad nami in roke sklepati iz pomilovanja do nas. Mi sami vemo, kaj nam je storiti, in jih ne potrebujemo, da bi nam pravili, kaj se sme in kaj ne.

Ko so luteranci v Frankfurtu slavili 150 letnico Goethejo, njih največjega pesnika, šli so tudi na grob njegove matere, in jo s petjem in dolgimi govori častili. To seveda je vse prav in lepo, častiti mater radi sina. Toda doslednost zahteva, da potem tudi nam katoličanom pustijo častiti Marijo zaradi njenega sina Jezusa. Kajti On je za nas neskončno več dobrega storil kot pa Goethe, ki je res napisal precej pesmi, pa se zraven bahal, da je v "sredini kristjanov pogan" kakor on to sam piše.

Dalje nam je še to nezapopadljivo, kako protestante in odpadnike skrbi, da bi mi Marijo — preveč — ne častili. Boljše bi bilo, če bi se oni sami za se pobrigali in se vprašali, če morda oni Marije — premalo — ne časte! Mi katoličani smo trdno prepričani, da je Marija res prava Mati Odrešenika sveta. Jezus pa je očitno in svečano povedal, da on ni prišel postaviti

spremenit ampak jo potrdit. Ali naj toraj On edini naredi izjemo z četrto božjo zapovedjo, in naj dovoli, kar drugim otrokom ne dovoli, namreč svojo mater prezirati? Kje boš našel otroka, ki bi bil vesel, če bi mu kedo mater zaničeval? Ali naj bo Jezus edini, ki bi se kaj takega veselil?! Zatorej mi ne moremo verje-

tere samo spoštovati in častiti zaradi Boga. Ravno to je, kar protestantom in brezvercem ne gre v glavo. Oni mislijo, takoj ko človek poklekne pred Marijino podobo, ali pa ostanke svetnikov, da s tem že to podoba, ta kamen, les ali kost po božje časti. Ne, nikakor ne! Ravno kakor človek, ki ljubi podobo drage mu osebe,

Jezus prijatelj otrok.

ti, da bi bilo Njemu vsejedno, če bi Njegovo Mater postavili na enako stališče s svetnimi materami. To bi bilo vendar največje razžaljenje, kajti Marija je neskončno več kot druge žene. Ona je Mati božja — kar ni nobena druga.

Pa pravijo: "Vi Marijo po božje častite, to pa se vendar ne spodobi." Saj vendar tega ne storimo! Mi prav dobro vemo, katerega moramo kot Boga častiti, in ka-

on ne ljubi papir ali platno, na katerem je podoba, ampak ono osebo, katero podoba predstavlja.

Nam dalje še v sanjah ne pride na misel Marijo Bogu enako storiti, kajti mi dobro vemo, da je razlika med Bogom in Marijo neskončna. On je od vekomaj, On je Stvarnik, ona samo stvar. Vsak katoliški otrok bo molil: Gospod usmili se nas, — Marija — prosí za nas.

(Dalje.)

Spreobrnila ga je.

Ciril Zor je bil zelo živ in vesel mladenič, saj je bil komaj 22 let star. V bližnjem mestu se je učil trgovine, a kmalu se je naveličal; postalo mu je dolgčas, ker je bilo za njega premalo zabave in razveseljevanja. Misleč, da bo doma kratkočasneje, je zapustil mesto in se podal domov; a varal se je, kajti doma je bilo še pusteješe.

Cirilov oče je imel iz prvega zakona dva otroka, ki sta bila krščansko vzgojena. Po smrti svoje prve soproge se je poročil z drugo, posvetno žensko, in od tega časa izgubil popolnoma katoliško mišljenje in življenje. In po zgledu očetovem je začel tudi sin cerkev zanemarjati.

Odkar je zapustil šolo, od tistega časa ni bil več v cerkvi. Vse to je opazovala njegova pobožna sestra Alojzija in srce ji je krvavelo, ko je videla svojega brata v takem stanu. Skušala ga je večkrat privedi na pravo pot, a bilo je vse zastonj. In tako je bilo pusto in žalostno v hiši, odkar je prevzela mačeha gospodinjstvo. Ciril se za to ni dosti brigal, veselil se je in užival dan za dnem bolj sladkost življenja, četudi vse to veselje ni bilo pravo.

Veselil se je pa Ciril še nekaj drugega! Sestrična Berta je napovedala obisk za nekaj časa in pride že jutri. To bo zopet življenje v hiši! Ciril je imel pa tudi zelo rad svojo sestrično, ki je bila živa, vesela, a pri vsem tem strogo vzgojena. Že kot otroka sta se skupaj igrala, skakala po travnikih ter letala po bližnjih gozdih. Vendar je pa imel Ciril do nje nekako spoštovanje. Zakaj, sam ni prav vedel.

In Berta je prišla. Vedela je dobro za Cirilovo lahkomišelnost življenje, vedela dobro, da nima bratranec nobene vere; prišla je z namenom, da ga bo privedla na pravo pot. Nasproti Cirilu pa se je vedla vedno tako, kot da bi ničesar ne vedela; molčala je in molila za dober uspeh.

Cel teden je bila Berta že pri stricu na počitnicah in priljubila se je hitro vsem domačim.

Nekega dne, ko sta sedela sama s Cirilom na vrtu, reče mu naenkrat: "Ciril, jaz bi šla rada v nedeljo k spovedi, ali me hočeš spremljati? Jaz sem tukaj in obenem greš lahko k spovedi tudi ti."

Ves začuden pogleda Ciril svojo sestrično in ji odvrne: "Ali Berta, kaj zahtevaš vendar od mene! Ali ne veš, ali ti ni mogoče že Alojzija pravila, da ne hodim več v cerkev in da že nisem bil dolgo časa, sam ne vem kdaj, pri spovedi?"

"Jaz o tem z Alojzijo nisem ničesar govorila," reče mu Berta mirno. "Toda, ljubi moj Ciril, ravno to je pravi vzrok, da greš z menoj ker dolgo časa zanemarljaš verske dolžnosti."

Po kratkem pomisleku ji odgovori:

"Do vrat te hočem spremiti, toda v cerkev s teboj iti in še celo k spovedi tega ne morem storiti, to mi je nemogoče! Kaj bodo pač ljudje rekli! In potem pa tudi to, ker nisem bil leta in leta več pri spovedi!"

"Ali je tako slabo s teboj, ubogi bratranec," odgovori mu deklica presenečena. "Vidim, da nisi več srečen, že dolgo časa več ne; ali da bi bil tako daleč zašel, da bi zavoljo ljudi začel cerkev in spoved zanemarjati, tega bi si ne bila mislila. O Ciril, kaj bi rekla k temu tvoja pokojna mati!"

Začetek je bil storjen, govorila sta še večkrat o tem med tednom, toda Ciril se je vedno izogibal odgovora, kadar sta o spovedi govorila. Velik boj se je vnel v srcu mladeniča; bil se je boj za izgubljeno dušo.

Zopet je skušala skrbna Berta nekega dne pripraviti svojega bratranca do tega, da bi šel k spovedi, toda zopet jo zavrne:

"Ah, Berta pusti me v miru; ne znam več spovednih molitvic in tudi to, — oh,

kako debelo me bo duhovnik pogledal "

Popolnoma resno in mirno, — na tihem se veseleč, da Ciril vendar nekoliko na to misli, — mu odgovori:

"Kar se tiče skrbi zaradi spovednih molitvic in pripravljanja k spovedi, ti hočem jaz pomagati. Vzela bova v roko katekizem in mašno knjižico, ter se tako pripravila dobro in skrbno. Ali ni lepo z Bogom mir in spravo storiti? Saj je že skrajni čas! Kar se pa tiče duhovnika, bodi uverjen, da se bo veselil, ako boš opravil dobro spoved."

Solznih oči mu je govorila Berta, in ko je to videl Ciril, bilo mu je nekako čudno pri srcu. Odstranil se je, da bi prikril svoje ganjenje, kajti odkar mu je mati umrla, še ni nikdo, tako lepo govoril kot ravno ona. —

Še istega dne zvečer, zašepeče Berti na uho: "Berta poskusiti hočem!"

Takoj ga popraša: "Ciril, do katerega gospoda duhovnika imaš največje zaupanje? H kateremu hočeš iti k spovedi?"

"Gospodu župniku, to pa že iz tega vzroka, ker je nasproti meni vedno prijazen in ljubezniv," odgovori Ciril.

In sedaj ga je začela podučevati z vso gorečnostjo.

Napočil je dan, — dan sprave z Bogom. — Goreče sta molili Berta in Alojzija za resno spreobrnjenje brata. Prej pa je obiskala Berta gospoda župnika, mu razodela vzrok prihoda, ter prosila, naj blago in milostno ravna z njenim bratrancem.

Smehljaje, nekako začuden odgovori častitljivi in izkušeni gospod:

"No, mislim, da bo dobro šlo, samo, da ga imam enkrat v spovednici. Da, marsikaterega grešnika smo že na ta način vjeli."

In tako je bilo tudi pri Cirilu. Bojazljivo je stopil z Berto v cerkev; v cerkev, — kjer je prejel prvo sveto obhajilo. Od istega časa ni bil več pri mizi Gospodovi. Plaho gre k spovednici, in ko pride vrsta na njega, obide ga bojazen in — ni si upal stopiti v spovednico. Hitro

se odstrani in zapusti cerkev . . .

Berta je opazila vse to a zavoljo tega ga ni zasramovala, kajti videla ga je vsega potrtega in otožnega.

"Danes nisi bil gotovo še popolnoma pripravljen, ljubi Ciril; težko, grozno težko ti mora biti, po tako dolgem času iti zopet k spovedi! Saj je pa tudi v resnici zelo težko. In nebeško kraljestvo se tudi težko doseže." Tako mu je govorila tolažilno Berta.

Drugi dan je šel Ciril k sv. maši. Berta je pristopila k angelski mizi, darovala sveto obhajilo za svojega bratranca z namenom, da bi mu Bog podelil resno voljo iti k spovedi. Tudi je opravila svoje molitve s podvojeno pobožnostjo, samo, da bi bile njene srčne želje uslišane.

Naslednjo soboto sreča Cirila v svoje največje veselje na cerkvenem pragu, ko je šel ravno iz trgovine.

Zarudelega obraza pozdravi sestrično, stopi v cerkev, ter gre naravnost k spovednici. Gospod župnik spove nato mladeniča, kateri je zopet enkrat po preteku tolikih let opravil skesano spoved.

Ves skesan poklekne pred veliki oltar, ter opravi pobožno zahvalno molitev. Malo je bilo vernikov v cerkvi in mej njimi je bila tudi Berta, ki je Cirila skrivaj opazovala.

Ko je prišel domov, šel je naravnost v svojo sobo in tisti večer se ni več prikazal iz nje. Pozno v noč je molil, ter se tako pripravljajal za naslednji dan.

Drugi dan je prejel z največjo pobožnostjo sveto obhajilo.

Prišedši domov, srečal je na vrtu sestrično, ter ji reče:

"Hvala ti Berta; kako srečen sem danes! — O, Berta, kaj bi bilo z menoj, ko bi ne bila ti k nam prišla!"

Ona zašepeče: "Hvala Bogu!" — več ni mogla spregovoriti. In ko pride k Alojziji v sobo jokali sta se samega veselja.

Ciril se je spreobrnil popolnoma. — Pogosto je prejemal sv. zakramente, ter živel lepo krščansko.

Sestrična Berta je nato odpotovala; nje-

no delo je sijajno dovršeno.

* * *

Ni minulo še leto in Ciril je umrl. — Med dolgotrajno boleznijo je pogosto

sprejemal sv. zakramente in tako mirno in skesano v Gospodu zaspal. Še v bolezni je hvalil božje usmiljenje, da ga je privedlo k spreobrnjenju.

ANGEL V TRENČAH.

Tudi zakopni jarki v Franciji imajo svojega angelja — vojaškega duhovnika. Da, to je angel tolažnik. Naš rojak Fr. Mikolič iz Sheboygana nam je poslal izrezek iz "Stars and Stripes", kateri časnik, se tiska v Franciji za naše vojake. Članek se prevodu glasi:

Father Brady je vojaški kapelan naše regimeta, ki je bil v prvi vrsti zakopnih jarkov v bitki med Soisson in Chateau-Thierry. Cel regiment ga imenuje samo "Our angel of the trenches." Zvečer smo nekoč dobili sporočilo, da bomo jutraj pred zoro napadli sovražnika, da ga presenečimo. Takoj, ko se je to povelje razvedelo, začelo se je delo za Fathra Brady-a. Begal in plazil se je od jarka do jarka in spovedoval "svoje fante." Veliko "old timers," — ki že leta in leta niso več prestopili cerkvenega praga, še manj pa videli spovednico, so pomigali Fathru Brady-u, da bi se želeli "pripraviti" za drugo jutro. Father Brady se je tako skrivaj z največjo previdnostjo plazil okrog vojakov prav do prednjih straž v vedni smrtni nevarnosti. Morda komaj sto korakov je stal sovražnik z namerjeno puško. Najmanjši giblje, ako bi ga opazil, bil bi dovolj, da bi ustrelil. Tako se je leže priplazil od stražnika do stražnika.

"Se hočeš spovedati, boy?"

"Da, oče!"

In oba leže, pod milim nočnim nebom, samo zvezdice so migljale — sta opravila spoved za spovedjo.

"Moj Bog, kako čudno mi je bilo pri srcu, ko sem govoril besede sv. odveze v takem položaju," pripovedoval je Father Brady.

In kolik vpliv ima to skrivnostno znamenje sv. križa na vojaka v tem trenutku. Kakor nov človek je. Vsak še nekoliko pomoli, potem se prekriža, pogleda proti nebu: vzdih k Bogu, pozdrav dragim črez ocean v zlato U. S. A. — morda zadnji in — junaka imate pred seboj, katerega noben Hun ne premaga.

Kakor je čudna spovednica Fathra Brady-a, tako je čuden tudi njegov oltar. Zadnjo nedeljo je maševal v gozdu. Podrto drevo je pogrnil s prti, postavil nanj križ — dva svečnika — in bil je to oltar. Pa s koliko pobožnostjo smo bili pri sv. maši!

In njegova spalnica? No, ta je tudi čudna. Ko je naš regiment neprenehoma mahal po ubogem "Jerry-u" skoraj cel mesec, Father Brady ni mogel proč od svojih "boysov." Celi dan je letal od ranjenca do ranjenca in jim delil sv. poslednje olje. Ko je bil le že preveč utrujen, tedaj se je skrnil v kako votlino, katero je skopala šrapnela, podložil nase svoj vojaški plašč in zatisnil oči za nekoliko ur. Po malo urah spanja pa zopet na delo.

Zadnjič enkrat smo se mu zelo smejali, ko je prišel iz prvih vrst zakopnih jarkov. Prišel je umazan, strgan, da ga nismo več poznali. Še le ko je izpregovoril smo spoznali, da je ta umazan in raztrgan "Yankee" naš "Angel of the trenches." Bog ve kod se je vse plazil okrog vojakov in stražnikov. Da celo tako daleč je bil, da je obleka jasno nosila vpliv "barbed wire," — ostrih žic, kajti suknja kakor hlače so bili bolj trakovom podobne kakor obleki.

Res veliko in težko je delo Father

Brady-a. Pa mislite, da je kdaj utrujen? Čim več dela, tem bolj je navdušen, tem več hoče storiti. Da, tukaj v "trenchah." vemo in čutimo, kaj je duhovnik za človeško srce.

Zadnjič enkrat je pripovedal. "Kaj se mu je včeraj po noči prigodilo? "Spovedoval sem pred napadom v prvih trenchah, ko me je prosil za spoved tudi star grešnik "sergeant". Med spovedjo sem še-le spoznal, da je bil prezbiterjanec."

"Vi vendar niste katolik?" sem ga vprašal.

"Vem, oče, vem! Toda spoved je nekaj potrebnega za dušo. Oče, čutim potrebo, da se spovem. Jutri — Bog ve kako bode! Spovejte me!"

Da, tudi trenče — zakopni jarki — imajo svojega angelja variha — katoliškega duhovnika.

Kaj pa pravijo naši rdečkarji?

—o—

ZAUPNA PROŠNJA.

Strašna nesreča je zadela severno Minesoto minuli mesec. Velikanski gozdni požar je uničil celo pokrajino med reko Missisipi in Duluthom, nekako 100 mil v dolgosti in 100 mil širokosti. Vsa mesta in vasi v pokrajini so uničena. Nad 1000 ljudi je zgorelo. Strašna je bila smrt teh siromakov. Več vasi je bilo popolnoma obkoljeno od gorečega gozda, tako da je ubogo ljudstvo v strašnem strahu moralo pričakovati najstrašnejše smrti — v ognju. Veliko se jih je hotelo rešiti po vodnjakih, nekateri so se zakopali v zemljo, kjer so ali potonili ali se od dima zadušili. Med prvimi mesti, ki je pogorelo bil je Cloquet. Blizu Cloquet je pa znana Indijanska rezervacija, Sv. Družine, katere župnik je naš rojak, benediktin P. Simon Lampe. V velikem strahu smo čakali poročil, če se je blagemu gospodu posrečilo rešiti si vsaj življenje, ker vse drugo je pogorelo, kar smo izvedeli iz časnikov. Te dni smo se pa zveselili, ko nam piše častiti pater misijonar iz Dulutha in sporoča o strašni nesreči. Cela župnija, vse hiše, cerkev, župnišče vse, vse je popolnoma uničeno. On piše: "Oskrboval sem sedem cerkvic po Carlton, St. Louis, Koochiching and Cook okrajih. Kar sem mogel rešiti je bilo samo Presv. Rešnje Telo, Baragova indijanska slovnica in nekaj cerkvene obleke. Drugo je pa vse uničeno. Cerkev Naše ljube Gospe v Cloquet,

šola in župnišče je tudi zgorelo. Kapelanu Fathru Lenine posrečilo se je rešiti edino Najsvetejše. Ogenj je nastal v mestu tako nenadoma, da prebivalci niso mogli misliti ne drugo, nego rešiti si goló življenje. Zgorela je tudi poljska cerkev Sv. Kazimira. V največji naglici je vse mesto bežalo na kolodvor, da smo se na vlaku odpeljali iz goreče okolice. Zgorela je tudi indijanska cerkva v Big Lake, nekako 10 milj od Cloqueta, enako uničena cerkva Sv. Patricija v Brookston. Kako strašen je moral biti ogenj, si lahko mislite, ako je gozd v širokosti 18 mil pogorel do tal v samo treh urah. Nekako pred osmo uro zvečer se je požar približal do našega pokopališča. Moji Indijanci so izgubili vse svoje premoženje. Tako smo sedaj vsi popolnoma berači, brez strehe in brez imetja. Moji sestri je tudi vse zgorelo in je sedaj v New Duluthu. Jaz sem čez zimo tukaj v Duluthu pri svojem redovnem sobratu. Silno sem žalosten in potr. Delo in žrtev dolgih let, vse je uničeno.

Kaj pa sedaj?

Kaj drugega, kakor lotiti se bode treba vsega dela še enkrat iz začetka. Poskušal bom do spomladi nabrati kaj podpore od dobrih ljudi, da za silo zopet postavimo nazaaj, kar nam je uničil požar. Morda bi se dobilo tudi med ameriškimi dobrimi srci kako srce, ki bi se hotelo usmiliti

nesrečnih pogorelecev in nam pomagati v veliki stiski in bedi. Hvaležen bom za vsa ki tudi najmanjši dar.

P. Simon Lampe, O.S.B.

2024 W. 3. St. — Duluth, Minn.

Opomba: Mi s tem izrekamo častitemu patru misijonarju naše iskreno sožal-

je in ga vsem rojakom kar najtopljeje priporočamo za podporo. Res strašna je morala biti ta nesreča. Zato č. g. pater gotovo zasluži vsega našega sočutja in naše pomoči. — Vse darove poslane na naše uredništvo bomo drage volje priobčevali in pošiljali č. patru. Urednik.

MOČAN DOKAZ.

Brezverski profesor se je hotel pošaliti pred svojimi učenci z vero in jim rekel:

“Toliko trdijo duhovniki, da je Bog. Jaz vam hočem pa tukaj prav jasno dokazati, da ga ni. Pazite! Kaj ne, uče vas, da je Bog povsod pričujoč. Toraj je tudi tukaj v šoli!”

“Da, gospod profesor,” odgovore učenci.

“Dobro. Pravijo, da je ta Bog tudi vse-mogočen!”

“Da, gospod profesor.”

“Dobro. Pazite. Tu na tablo bom napisal stavek: Boga ni!”

in napisal je.

“Tako! Sedaj dam pa temu Bogu pet minut časa, da izbriše iz table ta stavek. Ako je res Bog in sicer tu pričujoč, toraj čita ta stavek in ker je vse-mogočen, pa naj izbriše to mojo trditev in veroval bom še jaz vanj. Ako pa ne zbríše, je to dokaz, da ga ni!”

Pet minut preteče.

“Otroci, stavek je še napisan. Toraj Boga ni!”

In profesor je dalje razlagal svoj predmet vesel in ponosen na svoj jasen dokaz, da ni Boga.

Vsi učenci so pazno sledili njegovi razlagi. Profesorja je to veselilo, ker je bil

prepričan, da je s svojim dokazom vzbudil vsaj dvom o Bogu, v duši svojih učencev. Le v zadnji klopi sta se dva skrivaj smejala. Videlo se jima je, da ne pazita, kaj profesor razlaga.

“Kaj imata vidva v zadnji klopi?”

Eden izmed njih vstane.

“Kaj imata? Kaj se smejata?”

“Smejam se, ker mi je moj sosed nekaj zelo smešnega povedal.

Dečku zopet uide smeh.

Profesor: “Kaj ti je tako smešnega povedal? Hočem vedeti!”

“Gospod profesor, bojim se vam povedati.”

“Na vsak način hočem izvedeti! Govori!”

Učenec nekoliko pomolči. Profesor ga še enkrat opomni, da mora povedati.

“Gospod profesor,” pripoveduje učenec, ta moj sosed je pred petimi minutami napisal na papir stavek: ‘Profesorja ni’ in rekel: profesor je tu pričujoč in profesor more storiti, kar hoče. Če toraj profesor ne izbriše v petih minutah tega stavka, je pa pokazal papir, češ, da še niste zbrisali, da vas toraj ni. In to se mi je tako smešno zdelo da sem se moral nasmejati.”

Kaj je učeni gospod profesor na to rekel, ni znano.

—Kupujte War Savings Stamps!

Predsednikova proklamacija.

Predsednik Wilson je izdal naslednjo proklamacijo, s katero določuje četrtek dne 28. novembra kot Zahvalni Dan.

— Že dolgo je bila naša navada obrniti se v jeseni leta z zahvalo in molitvijo k vse mogočnemu Bogu za njegove številne blagoslove in usmiljenja proti nam kot narodu.

To leto imamo poseben in globok vzrok, da smo hvaležni in da se veselimo. Bog nam je namreč naklonil mir.

Mir ni prišel kot enostavno prenehanje boja, kot olajšanje od narodov in tragedij vojne. Prišel je kot velik trumf pravice.

Popolna zmaga nam ni prinesla le miru, temveč tudi obljubo novega dne, v katerem bo pravica nadomestila silo ter ljubosumno intrigo med narodi.

Naše junaške armade so se vdeležile triumfa, katerega se ne more zmanjšati ali oblatiti s katerimkoli namenom sebičnega napada. V pravični stvari so si pridobile nesmrtno slavo ter so plemenito služile svojemu narodu v službi človeštva.

Bog je bil v resnici milostljiv.

Mi imamo vzrok za tako veselje, ki oživlja in jači v nas najboljše tradicije narodne zgodovine. Nad nami

sije nov dan, v katerem dobivajo naša srca pogum ter zrejo z novim upanjem naprej k novim in večjim dolžnostim.

Dočim se zahvaljujemo za take stvari, ne smemo pozabiti na to, da iščemo božjega vodstva pri izvrševanju teh dolžnosti ter božje milosti in odpuščanja za vse napake v dejanjih in namenih ter da molimo, da bomo v vsem, kar bomo storili, ojačili vezi prijatelstva in medsebojnega spoštovanja, s pomočjo katerega hočemo pomagati pri zgrajenju novega poslopja miru in dobre volje med narodi.

Vsled tega določam jaz, Woodrow Wilson, predsednik Združenih držav, četrtek, 28. novembra kot Dan Zahvale in molitve ter pozivljam narod po celi deželi, da preneha ta dan z običajnimi posli ter na različnih mestih in svetiščih hvali Boga, vladarja narodov.

WOODROW WILSON.

WOODROW WILSON.

WOODROW WILSON.

RAZNO.

Kakor poročajo listi, izvoljen je bil za za prvega predsednika Jugoslavije Slovenec Josip Pogačnik, bivši poslanec Slovenske Ljudske Stranke iz Podnarta na Gorenjskem in vrl katol. mož. Kar nas posebno veseli pri tem je to, da je položil svojo službeno prisego v roke zagrebškega nadškofa v katedrali v Zagrebu. — Ako je to res, potem se ne bojimo bodočnosti. — O Bog, čuvaj Slovenski narod! O Marija, prosi za našo Jugoslavijo v teh osodepolnih časih!

Papež pošilja v Ameriko posebnega poslanca, Msgr. Ceretti-ja, ki ima posebno misijo tu v Ameriki.

Vsi veliki, da vsi, največji možje sedanje dobe so — strogo verni. Predsednik Wilson je strogo veren mož. General Foch je ud društva mož Najsv. Imena in gre vsaki mesec k sv. obhajilu. Admiral Benson je strogo veren mož. Župan New Yorka, Hylan, je ud Najsv. Imena in gre redno vsaki mesec k sv. obhajilu skupaj z društvom. — Pa pravijo naši rdečkarji, da danes verujejo samo omejeni duhovi. Nam se pa zdi, da je ravno narobe res: Čim večji je duh, tem vernejši je!

Krepko so se držali katoličani v zadnjem nabiranju milih darov za vojake. 170 milijonov so hoteli zbrati milih darov in — nabrali so jih. Vse naše slovenske župnije so se krepko postavile v vrsto drugih župnij in storile svojo dolžnost. Enako naše katol. šole.

Victory boys and girls je krasen načrt, kako pridobivati našo mladino za narodno delo in za varčevanje!

Nov "liberty loan," bode kmalu razpisan. Ne bo se več ta denar porabil za moralno orožje, temveč za hrano stradajočim narodom v Evropi. — Jugoslovani tudi pri tem posojilu svobode ne bodo zadnji.

Sv. Oče papež Benedikt XV. je pokazal te dni, da je velik naslednik svojega učitelja Leona XIII. velikega prijatelja Slovanov. Kako se je vzradoval, ko so vlade priznale svobodo Poljakom, Čeho-Slovakom in Jugoslovanom. Takoj je pisal v Varšavo nadškofu in

mu izrazil svoje veselje. "Hvala Bogu, zarja novega vstajenja za Poljsko je napačilo," — piše: "Mi dvigamo svoje najsrčneje molitve, da bi Poljska kmalu dosegla popolno svobodo in neodvisnost in bi zopet stopila v vrste krščanskih narodov in bi nadaljevala svojo zgodovinsko nalogo, katero ima." — V znak svoje raklonjenosti imenoval bode nadškofa Varšavskega kardinalom.

Umrl je rojak Frank Zelerc, član društva "Slovenija" v New Yorku, o katerega pogrebu poročajo časniki: "Pokoju je bil član tudi prostozidarjev..." — Kot prostozidar je toraj umrl kot izobčenec iz katoliške cerkve.

Vojskovodja Pershing, je odlikoval vojaškega duhovnika Rev. Karola E. Conaty iz Los Angeles s posebnim križem za njegovo izvanredno junaštvo.

Ameriško delavstvo in katoliško delavstvo Italije. Mr. McNulty in njegovi tovariši delavske misije, ki je šla pred nekaj meseci v Evropo so imeli skupen shod z Italijanskim delavstvom. Mr. McNulty je rekel pri tej priliki: Tri stvari so vodilne misli na katere delavstvo sveta opira svoj uspeh: Bog, domovina in delavske organizacije. Toda nikdar ne domovine, ne delavske koristi brez Boga. V tem načinu dela za delavstvo vidimo cel naš uspeh.

Kardinal Gibbons je nagovoril vojake v Camp Meade Md., in rekel: "Pred vsem vas opominjam, da zaupajmo v Boga. Zmagali smo, ker smo verovali v Boga, ker smo se borili za pravico in resnico. Ko smo začeli vojsko smo najprej poklekli in molili in prosili Boga pomoči. Zato smo zmagali."

Kako podivja brezverstvo naše zaslepljeno ljudstvo, pokazal je zopet žalosten slučaj iz Brooklynske naselbine. Pri smrti Mrs. Pešel zbrale so se ob njeni mrtvaški krsti na domu po pravilih društva, sestre Društva Kršč. Mater in opravile predpisane molitve. Tam je pilo prav isti čas tudi nekaj teh rdečih naših filozofov. Mr. Pešel je bil tudi bolan. Toda tem "prosviteljevcem" niti mrtvo truplo ni bilo sveto. Obnašali so se tako sramotno, da naj bode sram vseh, kateri so bili tam. Da, lepa prosveta teh naprednjakov. Najbolj divji zamorec v afriških gozdih ima spoštovanje do mrtvega trupla svojega sodivjaka, naši naprednjaki pa ne. — Fuj! Sicer pa čujemo da

bodo od svetne oblasti kaznovani, ker je mo-
tenje verskega izpovedanja kaznivo po držav-
nih postavah. — Konda, Kristan! častitamo
Vam na vspehih vaše "prosvete." Čast Vam!

"Združimo se! Združimo se!" kriče po celi
Ameriki. Toda prepozno je! Razdiralno delo
zadnjih deset let se ne bode dalo kar tako z ne-
koliko oklici popraviti. Človeška duša ni igra-
ča. Leta so potrebna, da se razdere, desetletja,
da se popravi. Strup, s katerim so sleparji za-
strupljanji naše javno mnenje, našo narodno
dušo, našo narodno pamet. — se ne bode dal
z enim praškom v obliki par lepih besedij
uničiti. Narodni organizem je kakor telesni
organizem. Da, naš narod je bolan, je zastrup-
ljen. Toda preboleti mora strup. Treba mu
dati veliko protistrupa in le počasi ga bomo
ozdravili. — Da je to res, boste videli in ču-
tili vsi, ki ste bili slepi, da niste na to mislili. —
Zato popolnoma soglašamo s člankom naše-
ga urednika Rev. K. Zakrajšeka v Glas Naroda:
Ostanimo v tem velikem trenutku kakor smo.
ločeni, toda delo naj bode skupno, t. j. vsi de-
lajmo za en cilj — za rešitev Italijskih meja za
narodni sklad za pomoč narodu doma in za
pomoč Ameriki.

Prooklynsko možko društvo Najsv. Imena
bode imelo svoje skupno sv. obhajilo in svoj
shod tretjo nedeljo decembra t. j. 15. decembra.
— Materino društvo pa četrto, to je 22. de-
cembra. — Članice in člani naj pazijo na to
spremembo, da se ne bodo motili.

Glede "Koledarja" za prihodnje leto, na ra-
zra vprašanja odgovarjamo, da bomo od zdaj
naprej vsako leto priobčili popoln imenik slo-
venskih duhovnikov, župnij in šol. —

Glede "Knjig Zveze Kat. Slov." smo že za-
dnjih sporočili, da jih bomo prihodnje leto
zopet izdali. Zato prosimo vse naročnike Ave
Maria naj se gotovo vsi takoj sedaj naroče! —
Gg. zastopniki in poverjeniki naj začno takoj
rabirati nove naročnike. — Pred vsem se pa
letos obračamo na možka društva Najsv. Imena
in na Materina društva ter jih opozarjamo na
njih dolžnost delovati za razširjanje dobre-
ga tiska. Lepo jih prosimo, da bi takoj pri de-
cembrovi seji sklenili, da bode celo društvo z
vsemi člani pristopilo k "Zvezi. Gg. predsed-
niki lahko veliko v tem oziru store. Dajte,
možje in žene! Storite to! Pomagajte nam! Gre
samo za Vas! — Kako lepo bode to za vsako
naselbino, kjer imajo to društva, da bodo celo
v imeniku To bode ponos!

K "Izjavi slov. duhovnikov" dostavljamo:
da so bili navzoči, ki so izjavo naredili slede-
či gg.: Francišek Ažbe, Michael Golob, Ivan
C. Gruden., Jos. Judnič, Josip Kompare, A.
M. Krašovec, Ivan Novak, Marko Pakiž, An-
ton Pirnat, Ivan Plevnik, Francišek S. Rant,
Benigen Snój, O.F.M., Anton Sojar, Franci-
šek Šaloven, Ambrož Širca, O. F. M., Josip
Vrhunec, J. L. Zaplotnik in K Zakrajšek,
O. F. M. Tajnik.

V zapisniku zborovanja slov. duhovnikov se
je urinila neljuba pomota. Popravimo s tem,
da je bil med navzočimi Rev. J. L. Zaplotnik,
mej tem ko je Rev. A. L. Blaznik izjavo le
podpisal. Rev. J. Kompare je izpuščen iz
imenika navzočih Čč. gg. naj oprostite te pomo-
te.

Izjavo so do sedaj podpisali sledeči čč. gg.:
M. Savs, dekan, J. C. Mertel, Jos. Tomšič,
Francis S. Mažir, Valent, Schiffrer, A. Miks,
Roman Homar, O. S. B., Peter Sprajcar, Fer-
dinand Požek, Jos. Trobec, J. J. Oman,
Albin F. Moder, Vencel Šolar, O. S. B., L. F.
Klopčič, John Blažič, Luka Gladek, J. S. Smo-
ley, Vincent Bozja, J. Judnič, J. E. Schiffrer,
P. F. Remskar, J. Plaznik, Ciril M. Orendač,
O. M. C.

Navzočih	18.
Podpisalo	23.

41.

Iz vseh strani prihajajo vesti, da je sloven-
sko ljudstvo vzelo z velikim veseljem to iz-
javo svojih duhovnikov na znanje. Upati je,
da bodo čč. gg. takoj ustanovili podružnico
S. N. Z. v župnijah, v katerih ie še ni in zbrali
svoje ljudstvo v navdušeno delo za narod. Ve-
liko dela je še pred nami, kajti SNZ. dobiva
še le sedaj pravi namen in pomen. Na delo
toraj. Vsaka naselbina naj smatra za sramot-
no, ako bi ne imela podružnice. Gg. so pod-
pisali program SNZ., sedaj treba ta podpis
potrditi z dejanjem.

Ta shod duhovnikov in njih izjavo so pozdra-
vili tudi vsi nasprotni listi in vsak po svoje
komentirali. Iz vseh teh člankov inotic se ja-
sno vidi eno — kako potreben je bil ta shod
in kako potrebna ta "Izjava." Ko bi bili slov.
duhovniki nastopili eno leto prej, bi bilo pe še
stokrat boljše. Vendar bolje pozno, kakor
nikdar.

ZNAČAJ.

Značaj je kakor močna ladija oklopnica, v
kateri se pelja varno skozi življenje oni, ki
ga ima.

Značaj je kakor zamašek, moreš ga potopiti.

toda vsikdar bode prišel nazaj na površje.

Značaj je kakor hrast na gori, katerega ve-
ter maje, toda zlomiti ga ne more.

Značaj je železen tir, po katerem gre varno

skozi življenje oni, ki ga ima.

Značaj je **močen jez**, iz cementa in jekla, ki brani človeško srce povodnji strasti in poželenja.

Značaj je **mogočna reka**, ki si vsako zaviro napredka sproti podira.

Značaj je kakor **kameniti steber**, razbiti ga moreš, upogniti nikdar.

Značaj je kakor **goreča sveča**, ki gori toda se pri tem sama sebe uničuje.

Značaj je kakor **školčina lupina**, s katero si

školka počasi oklepa, da jo potem brani uničenja.

Značaj je kakor **drevo na vrtu**, ki se mora zgodaj začeti gojiti in negovati, da lepo in pravilno raste.

Značaj je kakor **plot** ob vrtu, ki brani sadno drevje.

Značaj je kakor **vojak v vojski**, ki si pribori vsak korak svojega napredka.

Značaj je kakor **kladivo**, ki razbija vse, toda sam ostane vedno trši.

Značaj je kakor **obleka**, katera pokriva celega človeka.

DOPISI.

Kansa City, Kans. Dolgo je že, od kar se nisem oglasila v našem listu A. M. Tudi sedaj nimam nič veselega poročati, ampak žalostno novico, da je izgubilo društvo Krščanskih Mater dve sosestri, vreti faranki naše slovenske cerkve sv. Družine. Mrs. Lina Kosmrl je bila rojena v občini Trava na Kranjskem. Zapušča moža in četvero otrok v starosti 1 — 9 let, ter brata in dve sestri, Mrs. Ana Šanjič, rojena Majerle v Predgradu pri Starem trgu. Zapušča šestero otrok v starosti 2 — 13 let in moža. Pokojna Ana Šanjič je bila blagajničarka društva presv. Rešnjega Telesa in tajnica društva sv. Veronike. Druge sosesre, počivajte v miru in hladni zemlji.

Katarina Majerle.

Chicago, Ill. Častiti g. urednik: — Oprostite, da Vam nisem prej odgovorila na Vaše pismo. Sama se nisem zavedala kaj delam in roka se mi trese slabosti in žalosti. Bila sem bolna na influenci. Naš dragi sin Louis je umrl za ranami, dobljenimi v bitki na francoskem bojišču v neki bolnišnici dne 14. sept. Telegram, ki je poročal njegovo smrt, smo dobili 11. okt. in danes imam v rokah njegov mrtvaški list. Nič več ga ne bom videla na tem svetu. Pošiljam Vam za sv. mašo, katero opravite za našega ljubega in nepozabnega sina. Bil je poslušen sin in zelo priden. Svete zakramente je sprejemal redno vsaki mesec skupno s svojim bratom Antonom, kateri se tudi bori za domovino, blagor in čast celega sveta. Veliko bi Vam še rada povedala in potožila — ali zdaj ne morem. Češčena in hvaljena bodi prečista in brezmadežna Devica za rešitev dvakratne moje nevarne bolezni. Bodite pozdravljeni, **Mrs. Margaret Verbišar.**

Sheboygan, Wis. Kmalu se bo približal mesec december in z njim tudi adventni čas in za tem zopet zaželeni božični prazniki. Treba se bo pripraviti na prihod Odrešenikov. Na zadnji seji društva Najsv. Imena se je sklenilo, da ima društvo svojo četrtletno spoved dne 7. in sv. obhajilo dne 8. decembra med sv.

mašo ob osmi uri. Toraj na dan praznika Brezmadežnega Spočetja Device Marije. Član! Zavedajte se obljub, katere ste javno izrekli pri sprejemu v društvo! Po sv. maši bo sprejem novih članov. Ako kateri želi pristopiti, naj se udeleži spovedi in sv. obhajila. Tudi bode ta dan volitev novega odbora za leto 1919.

John Udovich, tajnik D. N. I.

New York, N. Y. V četrtek, dne 5. decembra t. l. se bo pričela slovesna tridnevna deklitška Marijine družbe, katero bo vodil njen ustanovitelj naš urednik Rev. Kazimir Zakrajšek, O.F.M. New Yorška Marijina družba obhaja letos svoj desetletni jubilej. Vrle družbenice so nameravale tudi prirediti ob tej priliki igro a'i gledališko predstavo, kar pa se je moralo odložiti vsled raznih vzrokov. Vedno so bile zaposljene združimi važnejšimi stvarmi, naprimer s kampanjo za četrto vojno posojilo in sedaj zopet za skupni vojni sklad, katerega nabirajo vse večje dobrodelne organizacije. Deklitška Marijina družba v New Yorku je s čudovito vneto delovala pri vseh patrijotičnih prireditvah. Zato čast, komur čast! Nekaj je pa tudi kriva ta nesrečna influenza, da so morala skoraj vsa društva izpreminiti svoje narče in jih odložiti na nedoločen čas. Pač pa upamo, da bodo dekleta nastopile koncem januarja na našem slovenskem odru in takrat bomo praznovali desetletnico M. D. tudi na izven cerkveni način. Toraj 5. 6. 7. decembra bo vsaki večer pridiga in pobožnost, v nedeljo na praznik Brezmadežnega Spočetja pa skupno sv. obhajilo med sv. mašo ob devetih. Pričakuje se obilna udeležba in da bo še več dobrih slovenskih deklet pristopilo k prekornosti Marijini družbi.

Hesperia, Mich. Častito uredništvo: — Sporočam Vam, da sem sprejel knjige Zveze K. Slov. in sem jih razdelil med naročnike. Knjige so zares hvale vredne. Krasen koledar s tolikimi slikami in lepimi povesti, je lep književni dar ameriškemu Slovincem. Knjiga "Na

negotovih potih. povest, je tako krasna, da bi želel, da bi jo dobil vsak Slovenec in Slovenka. Rojaki Slovenci! Sezite po letošnjih knjigah Z. K. S. ne bo Vam žal za denar, katerega boste izdali za rje. Podpirajmo dobro stvar, ker

samo v slogi je moč. Bog daj, da bi se število udov za knjige leta 1919 potrojilo. V to naj pomaga Bog in Marija! Pozdrav vsem čitateljem! Marko Bluth.

IZ CERKVENEGA PRAVA.

Potrebno je, da se objavi kakšne posledice in kazni zadenejo vse one, ki pristopijo k **prostozidarjem, odd felovcem** in drugim od Cerkve prepovedanim skrivnim društvom. Novo cerkveno pravo ima o njih razne določbe, ki naj bodo znane tudi Slovencem po Ameriki: dobrim v tolažbo, hudobnim pa v strah. Naj bi jih pač vsaj strah pred cerkvenimi kaznimi predramil še o pravem času predno se bodo morali prikazati pred stolom božjega Sodnika!

V 689. kanonu cerkvenega prava je brati: "Hvalavredni so verniki, ki se vpišejo v društva, katera je ustanovila Cerkev ali jih vsaj priporočila; varujejo naj se pa skrivnih, prepovedanih, upornih in sumljivih društev ali takih, ki se hočejo izogniti postavnemu nadzorstvu Cerkve."

Kanon 693. § 1. določa takole: "Nekatoličani in oni, ki so člani prepovedanega društva ali javno v cerkveni kazni ter splošno vsi očitni grešniki ne morejo biti sprejeti v cerkvena društva."

Kanon 2335. se glasi: "Izobčenje apostolski stolici pridržano zadeva one, ki pristopijo k prostozidarjem ali k drugim iste vrste skrivnim družbam, katere izpodkopujejo Cerkev ali pa zakonito svetno oblast." To kazen namreč izobčenje iz katoliške Cerkve naj si predvsem zapomnijo oni naši rojaki, ki so **prostozidariji in odd felovci**. Kot izobčenci ne morejo prevzeti nobene častne službe v katoliški Cerkvi, četudi se semtertja silijo za nje. Ne morejo biti botri ne pri krstu ne pri birmi katoliškemu otroku, kar je izrecno prepovedano v drugih kanonih. Ako bi torej kak **prostozidar ali odd felovec** hotel biti za botra pri krstu ali birmi, ga mora župnik jednostavno odkloniti; kajti vsa-

kemu že zdrava pamet pove, da mora boter skrbeti za katoliško odgojo krščenca, posebno, če pomrjejo stariši ali so pa oni zanikarni; kako bo pač za katoliško odgojo skrbel otroku **prostozidar**, ki je **največji sovražnik sv. vere in katoliške Cerkve?**

Kanon 1065 opominja v § 1. takole: "Odvračujejo naj se tudi verni, da ne sklepajo zakona z onimi, ki so ali očitno zavrgli katoliško vero, četudi niso pristopili v kako protikatoliško ločino ali pa so vpisani v društva, katera so prepovedana od Cerkve."

V § 2. pa: "Župnik ne sme prisostovati takim porokam brez posvetovanja s škofom, ki pregledavši vse okolščine, mu more dovoliti, da je navzoč pri poroki, ako je velik vzrok in po modrem predvarku spozna, da je zadosti preskrbljeno za katoliško vzgojo vse dece in za odvrnitev nevarnosti odpada katoliškega soproga."

Jasno je vsakemu, da **prostozidar ali odd felovec**, ne more dobiti pri spovedi odveze tudi, ako bi nič več ne zahajal v skupščinam, ampak moral bi celoma izstopiti in se dati izbrisati izmed društvnikov ter se v vsem in natanko pokoriti spovednikovi odredbi. Kdor bi pa **umrl kot prostozidar ali odd felovec** in bi pred smrtjo ne dal nikakega znamenja kesanja, se mu odreče **cerkveni pokop**. **Cerkveni pokop** se ravnotako odreja še po kanonu 1240. javnim odpadnikom od svete vere ali onim, ki so bili znani privrženci kake krive ali razkolne vere: izobčencem ali v prepoved dejanim; v dvoboju padlim ali mrtvim vsled rane prizadete jim v dvoboju; onim, ki so naročili, da se njih truplo sežge; onim, ki se premišljeno sami sebe končajo ter vsem drugim očitnim in javnim grešnikom.